

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

30. BŘEZNA 2025

Z obsahu:

Otcem nejmilovanější

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 8. ledna 2025,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Otec a jeho děti

Zamyšlení nad
liturgickými texty
4. neděle postní (cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Nonius Álvarez Pereira

Libor Rösner
- strana 4 -

Sedmasedmdesátkrát

- strana 5 -

Milost jako Boží dar

Mons. Wolfgang Haas,
emeritní arcibiskup
ve Vaduzu
- strana 6 -

Nejsvětější krev Páně (1)

- strana 8 -

Modlitba matky

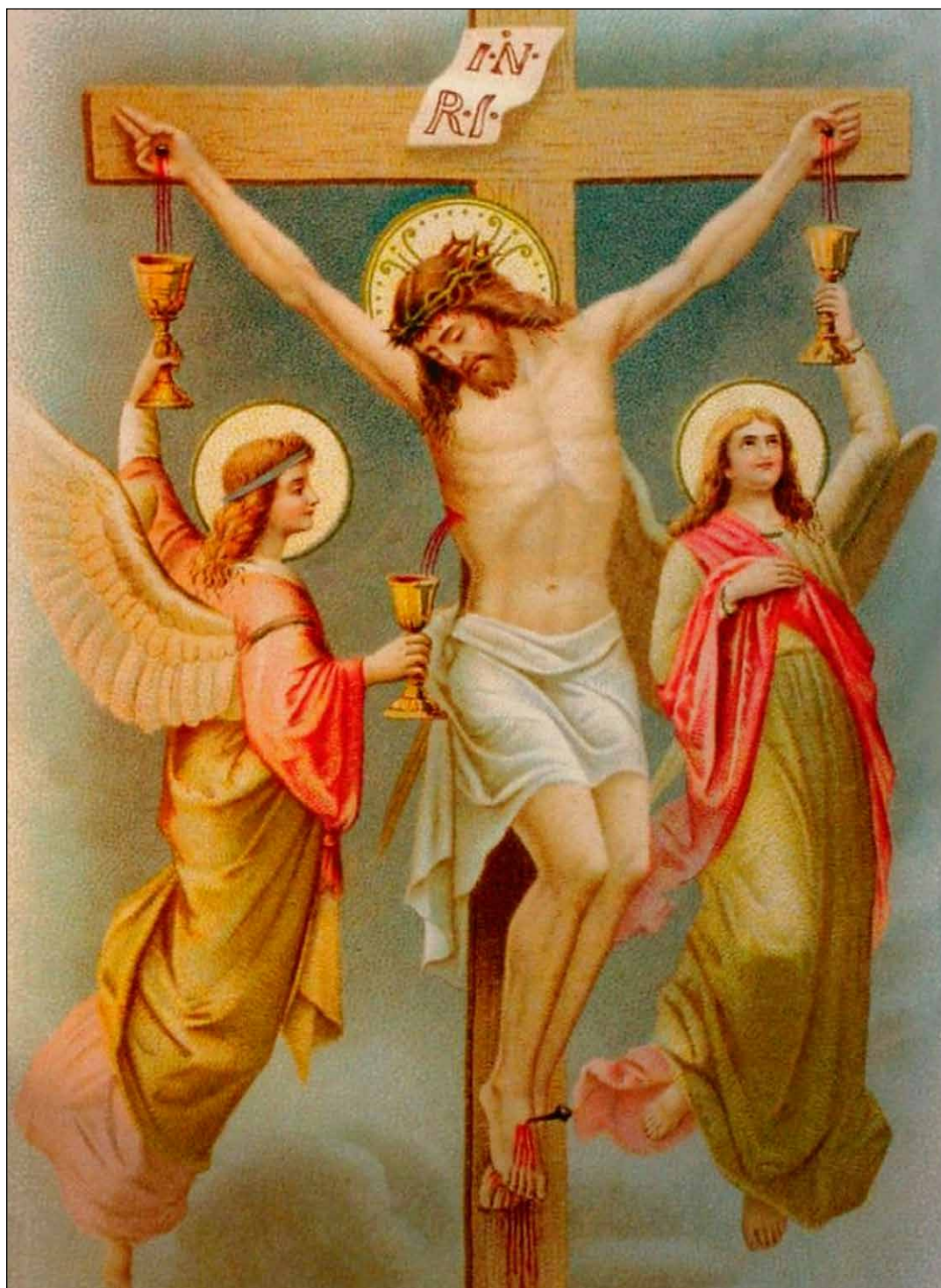
- strana 8 -

Modlitba za ochranu nenarozeného života

- strana 9 -

Chléb svaté Zity (15)

Silvia Koscelanská
- strana 11 -

Otcem nejmilovanější

Katecheze papeže Františka při generální audienci
8. ledna 2025, Řím, aula Pavla VI.

Lk 18,15-17

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Rád bych tuto a následující katechezi věnoval *dětem* a zamyslel se nad metlou spočívající v *dětské práci*.

I když se dnes umíme podívat na Mars nebo do virtuálních světů, těžko se díváme do očí dítěti, které zůstalo na okraji a je vykořisťováno a zneužíváno. Století, které generuje umělou inteligenci a navr-

huje multiplanetární existence, se ještě nevyrovnilo s pohromou ponižovaného, vykořisťovaného a smrtelně zraněného dětství. Zamysleme se nad tím.

Nejprve si položíme otázku: Jaké poselství nám o dětech dává Písmo svaté? Je zajímavé, že slovo, které se ve Starém zákoně po božském jménu *Jahve* opakuje nejčastěji, je slovo *ben*, tj. „syn“: téměř pětistokrát. „Hle, Hospodinovým darem jsou synové (*ben*), odměnou je plod lůna.“ (Ž 127,3) Děti jsou Božím darem.

Bohužel se s tímto darem vždy nezachází s úctou. Sama Bible nás zavádí na dějinné cesty, kde zní písně radosti, ale také se ozývá křik obětí. Například v knize Pláč čteme: „Jazyk se kojenci lepí žízni k patru; maličci žádají chléb, nemá jim ho kdo lámat“ (4,4); a prorok Nahum při vzpomínce na to, co se dělo ve starověkých městech Théby a Ninive, píše: „Maličci jsou rozráženi na rozích všech ulic.“ (3,10) Pomysleme na to, kolik dětí dnes umírá hladu a strádáním nebo je roztrhají bomby.

I nad novorozěným Ježíšem se okamžitě rozpoutá bouře Herodova násilí, které vyvraždí betlémské děti. Je to temné

Pokračování na str. 10

„Kdo to můžeš pochopit, pochop,“ (Mt 19,12) řekl Pán Ježíš, když k němu přistoupili farizeové, aby ho pokoušeli v otázce manželství. Se stejnými slovy by se však mohl obrátit ke svým posluchačům v jakékoliv jiné skutečnosti dané Bohem. Ovšem, která skutečnost není Bohem daná? Vždyť on je Stvořitel, který proniká nejen hlubiny lidského srdce, ale ví o všem, co se v každý okamžik v celém jeho tvorstvu děje. Jde-li o spásu lidské duše, tím více pak vyniká jeho majestát věčného Soudce, jenž je sice ve své lásce k člověku milosrdný, ale zároveň navýsost spravedlivý.

I my můžeme dnes vzhledem k evangeliu, v němž slyšíme známé podobenství o marnotratném synovi, přesněji řečeno o milosrdném otci, použít zmíněná Ježíšova slova. Neboť chování syna, který zůstal doma se svým otcem a vykonával veškeré práce, jež byly potřeba, bylo jedno obrovské nepochopení. (str. 3) Je typickým pragmatikem, jehož srdce dostatečně nemiluje svého otce. Kdyby opak byl pravdou, pak by dokázal pochopit a docenit otcovu lásku k jeho mladšímu synovi. Zvláště, když ta neubírala nic z otcovy lásky k němu. Budiž pro nás poučením, že není vypovídající o stavu lidské duše přítomnost v blízkosti nebeského Otce, nýbrž míra lásky, již ho milujeme.

Editorial

Ježíšovo podobenství nás má rovněž přimět k tomu, abychom smýšleli a jednali podobně jako onen otec, čili jako náš nebeský Otec. Že je to možné, svědčí – jak jinak – zástupy svatých. Máme možnost již několik týdnů učit se mnohemu od svaté Zity. Tak je tomu i tentokrát. (str. 11-13) Její pán, u něhož sloužila, hořce litoval svého špatného smýšlení a jednání vůči Zitě. A Zita? Zachovala se jako milosrdný otec v Ježíšově podobenství. Tato služka se tak stává pro nás hodnou následování...

Milující srdce je připraveno také odpouštět. Ne jednou, ne sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát, vždy... (str. 5) „Vzájemně si odpouštějte, jako vám odpustil Bůh v Kristu.“ (Ef 4,32) Snad kdyby si starší syn z podobenství uvědomil, co všechno i jemu musel otec odpustit, nežárlil by tolik na svého bratra. Jak dokážeme odpouštět my? A jsou naše odpouštění upřímná, z hloubi srdce, anebo jen povrchní, jakoby povinná?

Umění odpouštět, schopnost milovat Pána Boha nade vše, přemáhat v sobě zlo – to vše převyšuje naše přirozené síly a schopnosti. A proto potřebujeme Boží milost, která nám dodá

„přidanou hodnotu“ nutnou k rozvoji ctností a posílení lásky k Pánu a k lidem. Bude proto užitečné věnovat v době postní aspoň něco málo ze svého času k rozjímání nad darem Boží milosti... (str. 6-7) Největším darem však pro spásu lidské duše je Ježíšova krev prolitá na kříži. Nezapomeňme na to, že ve skutečnosti neexistuje žádné účinné vykoupění bez krve prolité v Boží oběti! Až do Velikonoc budeme moci rozjímat o tajemství Nejsvětější krve Páně i na stránkách Světla... (str. 8-9)

V tomto čísle najdete rovněž pozvánku na Pochod pro život (str. 7). Je to vlastně pozvánka ke svědecktví víry projevující se skutky lásky – v tomto případě lásky k nenarozeným dětem. Ne každý se může osobně zúčastnit, ale svědčit aspoň svojí modlitbou a svými obětmi – to by mělo být v silách každého z nás. Proti ďáblovi je nutné bojovat především duchovními prostředky... Nezapomínejme však i na děti, které jsou různými způsoby zneužívány, a spolu s papežem Františkem pamatujme i na ně.

Snad jsme vše pochopili... Prosme nebeského Otce v modlitbách o dar jeho milosti, jež nás povede blíže k němu a bude otevírat dokořán naše srdce pro lásku – k němu i ke všem lidem. Panna Maria a svatí kež nám v tom pomáhají!

Daniel Dehner

Pokloň se Duchu Svatému a požádej ho, aby tě slovy evangelisty uvedl do domu velkodušného otce, kde se právě chystá velká hostina. Panuje zde radostná sváteční nálada, takže tě s radostí přijmou mezi sebe. Pozdrav nejdříve šťastného otce a blahopřej mu ke šťastné hodině, která mu opět vrátila ztracené dítě, tudíž celý dům může s radostí zasednout ke společnému stolu.

To, co otce nejvíce bolelo, když ho opustil jeho mladší syn, byla skutečnost, že mu nemůže prokazovat svá dobrodíní a svou lásku. Proto jakmile ho opět spatřil, nezahrnul ho výčitkami, nečekal jeho omluvu. Radost, že může opět obejmout své ztracené dítě, zaplašila rázem všechnu bolest. Příkáže, aby co nejdříve odstranili každou stopu jeho viny a hanby, vrací mu nejen nejlepší oděv, ale i vzácné ozdoby, poručí vystrojit hostinu, jakou tento dům nepamatuje. Nejde pouze o to, nasýtí vyhladovělého, ale celý dům bude hodovat a oslavovat jeho návrat za hudby a tance.

Znamená to, že se tím zlehčuje synovo provinění? Právě naopak. Čím větší je propast mezi otcovou štědrostí, hojností a velkodušností a mezi bidou a nouzí, do které upadl marnotratný syn ve své zaslíbenosti, tím více si nyní nevděčnick může uvědomit, jak hluboce klesl a jak velice zranil svého otce, který byl a zůstal tak dobrotivý a štědrý. Synova láska může být nyní tím větší, že *mu bylo mnoho odpuštěno*⁽¹⁾. Je však třeba nejdříve zranit otcovo srdce, aby je synovská láska poznala a ocenila v plné míře?

Hostina má začít, ale u prostřeného stolu je jedno místo stále prázdné. Otcova radost má být znovu zkvalena? Starší syn odmítá vstoupit do domu a zasednout se svým bratrem k jednomu stolu. Není pohled na jeho prázdnou židli podobně skličující, jak smutný byl celou dobu pohled na prázdné místo bloudícího syna? Okolnosti postavily staršího syna do situace, ve které se projevil nečekaným způsobem. Jestliže je jeho srdce tak nepodobné srdci dobrého otce, je v tomto domě vlastně již dávno spíše cizincem. Nejen že za celou dobu nedokázal odpuštět svému bratru, ale co horšího, svým hněvem odsuzuje i otce za jeho mílosrdnou dobrotu a štědrost.

Tak jako nedovede pochopit důvod dnešního otcova štěstí, tak nevnímal ani důvod a hloubku jeho smutku. Není to

Otec a jeho děti

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije.

snad i pro něho důvod k radosti, že jeho otec osvědčil tak velkou dobrotu a lásku, kterou by nepoznal, kdyby nebylo dnešní příležitosti? Čím větší dobrodíní prokazuje tomu, který se vlastní vinou ocitl v neštěstí, tím více obdarovává i druhého, který dosud věrně žil a sloužil v otcově domě. Má přece pro obě své děti jen jedno srdce! Protože však starší otce dosti nemiluje, nedokáže docenit hodnotu jeho lásky. Kdyby ho doopravdy miloval, choval by lásku i ke svému bratru a radoval se z jeho návratu. Pobyt v otcově domě se mu stal již natolik samozřejmým, že nevní má, že všechno, co patří otci, patří i jemu. Čím více však myslí jen na sebe a počítá své zásluhy a svá práva, tím méně chápe hodnotu a velikost těch nezasloužených dobrodíní, kterých se mu z otcovy lásky dostává den po dni, třeba jen nenápadně. Nechápe otcovu lásku, která se tak nečekaně projevila jinak, než mohl očekávat, a on se dá dokonce strhnout k hněvu. Jeho *oko je zlé, že otec je dobrý*⁽²⁾.

Příklad staršího syna ti má být výstrahou, že Otce můžeš zarmoutit nejen nevďečným odchodem. K čemu je fyzická přítomnost, jestliže odešlo srdce? Nezakládej si na svém spořádaném životě, nepřeceňuj své zásluhy. Ačkoli *děláš vše, co ti bylo přikázáno, jsi jen služebník neužitečný*⁽³⁾. Jestliže si tak zakládáš na tom, že jsi tolik let v Otcově domě, jak to, že tak málo znáš Otcovo Srdce? Nečekej, že k tomu dostaneš příkaz, když ti to tvé srdce nenapoví. Nejsi tím lepší, čím více je těch, kteří odešli prohýřit své statky s nevěstkami. Spíše přemýšlej o tom, zda tvoje chování k nim nesehrálo svou roli v tom, že opustili otcovský dům. Když nyní vidíš, co Otcovi působí největší možnou radost – co děláš pro to, abys vyhledal zbloudilé a přesvědčil je, aby neshbírali zbytky po vepřích, ale vrátili se k Otcovi? K čemu je ti kůzle a parťák přátel? Máš příležitost k mnohem většímu potěšení: sdílej Otcovu radost z odpuštění a postarej se, aby neměl důvod marně vyhlížet ztracené děti.

Liturgická čtení

1. čtení Joz – 5,9a.10–12

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jerišských planinách. Na druhý den po velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala (padat) mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. čtení – 2 Kor 5,17–21

(Bratři!) Když se někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom (hlásali) toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy (zásluhy) smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyžíváme: Smířte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšником, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

Evangelium – Lk 15,1–3.11–32

K Ježíšovi přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl

Dokončení na str. 13

Jedno v tomto krásném podobenství přece jen chybí. Ve skutečnosti je návrat ztracených dětí možný jen díky tomu, že Otec nejdříve se svým vlastním Synem, *kteřý byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšником, abychom byli skrze něho ospravedlněni*. Jestliže za Otcovu hostinu byla zaplácena tak nekonečná cena, jak tragické by bylo kvůli hněvu, závidi a žárlivosti, pro *tvrdost vlastního srdce* nevstoupit a nezasednout k hostině odpuštění!

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Lk 7,47; ⁽²⁾ srov. Mt 20,15;

⁽³⁾ srov. Lk 17,10.

Svatý Nonius Álvarez Pereira

Rok 1431 je rokem úmrtí dvou velkých svatých vojevůdců – sv. Johanky z Arku a sv. Nonia Álvareze Pereiry. O první jmenované toho bylo napsáno dost, nyní zaplnujeme mezeru a přiblížíme životní osudy druhého velkého světce v čele vojsk, osudy národního hrdiny Portugalska, který však u nás není moc známý, pokud o něm vůbec někdo slyšel. V této zemi na západě Pyrenejského poloostrova je však velmi vážený. „Požehnaná vlast, že zrodila takového syna,“ píše ve svém eposu „Lusovci“ slavný portugalský básník Luís Vaz de Camões.

Svatý Nonius Álvarez Pereira

V čele výrazně slabší armády, složené navíc povětšinou z prostých venkovanů, 6. dubna 1384 Kastilce rozdrtil. Jeho taktika čtverců, hodná vojenského génia, slavila u města Atouros úspěch. Nonius na hlavu porazil čtyřnásobnou přesilu těžké jízdy (přes 6 000 mužů) nepřátel se svými pěšáky a pár desítkami jezdců (zhruba 1 500 mužů). Dokázal tedy něco v dějinách válečnictví ojedinělého.

Otevřel tím cestu k potvrzení koruny Jana z Avisu, šlechta navíc všemi možnými právními kličkami zneuznala dědické právo královské dcery Beatriz na trůn, zpochybnila dokonce i kvůli pohoršlivému životu královny Leonory Beatrizinu legitimitu, jakož i legitimitu jiných Pedrových levoboček.

Jan Nonia povýšil z velitele severních pohraničních posádek na vrchního velitele portugalských vojsk. V necelých pětadvaceti letech tak na jeho bedrech ležela obrana celé země. Pod touto tíhou by zakolísali i starší a protřelejší vojevůdci, ne tak Nonius Álvarez Pereira. Vedl pod svým praporcem, na nějž si nechal vyšívat kříž, Pannu Marii a svaté Jakuba a Jiřího, stále početně slabší armádu svého krále k dalším vítězstvím. Zejména bitvami u Aljubarroty v září roku 1385 a u Valverde v říjnu téhož roku potvrdil své mimořádné vojevůdcovské schopnosti. U Aljubarroty vedl 6 500 mužů proti 32 000 nepřátelským ozbrojencům. U Valverde byla porážka již na spadnutí, avšak Nonius se vrhl poněkud stranou bitvy na kolena a s rukama vztaženými jako kdysi Mojžíš se modlil o vítězství. Byl vyslyšen a Kastilci byli vzdor opětovné přesile poraženi.

Sjistou mírou nadsázky můžeme říct, že tento světec se narodil třikrát. Poprvé tělesně, a sice 24. června 1360 v portugalském Cernache do Bonjardim; podruhé duchovně, když byl zakrátko nato pokřtěn; potřetí společensky, když byl rok poté královským dekretem prohlášen za legitimního potomka. Narodil se totiž jako nemanželský syn maltézského rytíře a převora v Crato br. Álvara Gonçalves Pereiry a doni Irie Gonçalves z Carvalhalu. Král tímto dekretem tehdy, aniž by to byl býval tušil, zachránil Portugalsko.

Nonius Álvares Pereira mohl díky němu vyrůstat jako každý jiný mladý šlechtic, nabývat vzdělání a učit se rytířským ctnostem při rytířském výcviku, jehož se mu dostávalo. Jako třináctiletý se stal pážetem královny Leonory a někdy tehdy složil slib doživotního panictví.

Již za tři roky však byl Nonius (portugalsky Nuno) nucen svůj slib porušit a uposlechnout svého otce, který pro něj vyjednal sňatek s Leonorou de Alvim, o čtyři roky starší bezdětnou bohatou vdovou.

Vedli příkladný manželský život, poklidný, pak jim ale do něj zasáhly převratné události. Roku 1383 zemřel král Ferdinand I. Právo na trůn si nárokoval Jan I. Kastilský, manžel jeho dcery Beatriz, přičemž mu za pravdu dávala předsvatební smlouva uzavřená s Ferdinandem, že mu trůn bude náležet, nebude-li mít Ferdinand mužského potomka. Za pravdu mu dávala i Ferdinandem ustanovená regentka Leonora Telesová, královna-vdova, která v tom viděla příležitost, jak zůstat u vlády, neboť se domnívala, že Jan se bude zabývat spíše Kastilií a jí a jejímu milenci dovolí nadále spravovat vládu v Lisabonu.

Tato vize se ale pranic nelíbila části portugalské šlechty, která Telesovou bytostně

nesnášela. Tito její odpůrci si proto našli jiného kandidáta na královskou korunu – Jana, levobočka krále Pedra I. (tudíž nevlastního Ferdinandova bratra) a hlavu komunity řádu rytířů z Avisu. Odstranili milence regentky, která v reakci na to uprchla, a dosadili Jana z Avisu na trůn.

Jan I. Kastilský si to však nenechal líbit a hned zkraje roku 1384 vtrhl se svými vojsky do Portugalska. Podporovala ho druhá část místní šlechty, mimo jiné i Noniovi bratři. Lisabon po dlouhém obléhání vinou nemoci v řadách svých vojáků nedobyl, ale druhá část jeho armády útočila snad ještě nebezpečněji přes Alentejo. A tady se začala cesta teprve čtyřřidvacetiletého Nonia Pereiry mezi největší hrdiny Portugalska.

Svatý Nonius Álvarez Pereira

Sedmasedmdesátkrát

Odpuštění - velké téma, které se týká každého člověka. Důležité je, abychom navzdory vlastním hranicím nerezignovali, když půjde o odpuštění, ale především, abychom nedali prostor zatrpklosti. Opuštění totiž v sobě nese uzdravující sílu - pro toho, kdo odpouští, jakož i pro toho, kdo odpuštění přijímá.

Nonius oplýval především mimořádnými ctnostmi. Choval ve velké úctě Eucharistii a Matku Boží, ve středy, pátky a soboty se postil, nadto i v dny předcházející mariánským svátkům. Na vlastní náklady dal postavit několik klášterů a kostelů, zasvěcených povětšinou Panně Marii, jejíž přimluvě připisoval všechny své úspěchy na bitevním poli. Velice štědře podporoval chudé a hladové a toto své bohu libé úsilí Nonius ještě rozhojnil po smrti své manželky Leonory roku 1387, která mu porodila dva syny a dceru, leč pouze dcera Beatriz se dožila dospělosti. Provdal ji za Alfonse z Braganzy, králova nemanželského syna. Mimochodem, jeden z jeho pozdějších potomků se stal roku 1640 portugalským králem jako Jan IV. Portugalský a tato dynastie pak vládla v zemi dalších 200 let.

Po Leonořině smrti učinil druhý slib zachování čistoty a ten již dodržel až do konce svých dní, ač mu přicházely četné nabídky vysoce postavených mužů, otců sličných dcer. Vždyť v době její smrti neměl ještě ani 30 let. Nonius podporoval nejen žebráky, ale i vysloužilé vojáky - zvláště poté, co utichla válečná vrava a Jan z Avisu si pojistil portugalský trůn.

V roce 1423 rozdal i zbytek svého majetku a vstoupil do karmelitánského kláštera v Lisabonu, který svého času založil. Od tohoto okamžiku žil jako Nonius od Svaté Marie (Nuno de Santa Maria). V klášteře mohl Nonius naplno rozvinout svou samaritánskou službu, když pro chudáky vedl organizované rozdávání jídla, věnoval se sirotkům, o něž nebyla rozhodně nouze. Nikoliv však z pozice představeného, nýbrž z pozice nejnižší postaveného laického bratra sloužícího všem bratrům v komunitě. Nepodařilo se mu v klášteře zůstat anonymním, jeho někdejší sláva dotýkající se hvězd, sláva vrchního velitele královských vojsk, jenž odrazil mnohem silnějšího nepřítele, ho neustále pronásledovala. O to více razil do očí jeho pokorný život služebníka všech, život muže modlitby a na odiv nestavěné pokory, který ještě zvýšil úctu k němu.

Však také když 1. dubna 1431 zemřel, začal jej lid uctívat jako světce. Lid v této úctě podporovali i Portugalští králové, kteří činili mnoho kroků k Noniově kanonizaci, avšak vinou různých okolností se svatořečení Nonia Álvareze Pereiry protahovalo.

Evangelista Matouš píše, jak Petr, který byl zvyklý jednat podle židovského zákona, položil Ježíšovi otázku: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?“ Pro Židy platilo: „Oko za oko, zub za zub.“ Odpustit sedmkrát za den - to byl velký posun. Pánova odpověď však překonala každou pro ně představitelnou míru. Ve svém komentáři k Matoušovu evangeliu píše sv. Jan Zlatoústý: „Co říká Kristus, láskyplný a dobrotivý Bůh? »Ne sedmkrát, ale sedmasedmdesátkrát.« Tím však nechce stanovit přesný počet, ale spíše vyjádřit, že máme odpustit neomezeně často, pokaždé.“ Jinými slovy Ježíš říká: Když ty, Petr, chceš být mým učedníkem, pak musíš odpustit vždy, protože i já odpouštím všem všechno. Dokonce na sebe беру následky vašich hříchů a napravuji to, co jste pokazili. To je můj způsob spravedlnosti, toto je božská „odplata“: moje milosrdenství.

Všední den v rodině a v práci přináší s sebou dennodenně rozdílnost názorů a různá napětí, někdy opravdu i úmyslnou zlobu, protože všichni jsme hříšníci. Jak často nás zraňuje, když je někdo vůči nám nelaskavý anebo mu schází jemnocit, ačkoliv to může být neúmyslné. I takovéto zdánlivé maličkosti musíme vědomě odpustit, protože právě tyto zjevné drobnosti se rády uhnízdí v našem srdci a stavějí neviditelnou zeď vůči našemu bližnímu. Když jsme ještě kromě toho stále a znovu konfrontováni s toutéž chybou určité osoby, pak se může stát, že se naše

srdce zatvrdí a způsobenou nepravost bychom nejradyji vrátili. Avšak odhlédnuvše od toho, co kdo udělal, ať už to bylo ze zloby, anebo jen z lidské ohraničenosti, Pán Ježíš nás vždy vyzývá k odpuštění, protože tak koná pravá láska.

Svatí to žili skutečně příkladně. Stačí si pomyslet jen na svatého mučedníka biskupa Josafata Kunceviče (1580-1623), který obětoval svůj život za jednotu pravoslavné církve s papežem v Římě. S pokorou a mírností získával duše pro pravdu. Když jednou navštívil jistou pravoslavnou ženu, tu chytla taková zlost, že mu šfavnatě vynadala, a dokonce mu chtěla dát za ucho. Josafat však klidně a s úsměvem řekl: „Prosím vás, odpusťte mi. Mohl jsem předpokládat, že svojí návštěvou vyvolám hněv a hřích.“ Avšak žena - hluboce dotčena jeho pokorou - sama poprosila o odpuštění, přidala se k církvi sjednocené s Římem a stala se jednou z Josafatových věrných pomocnic.

Ano, když je nám zatěžko odpustit, tehdy nám nejvíc pomůže pokora. Připomíná nám naše vlastní hříchy a to, co všechno nám už Bůh odpustil. Pak je snadnější odpustit druhým. Pokora nás uschopňuje učinit první krok, překročit vlastní ego a dát prostor milosrdné lásce, která překonává každou zlobu a vítězí nad každou formou pýchy. Vždy, když se to stane, nastává uzdravení - v našem vlastním srdci i v našem okolí.

*Z Vítězství Srdce 151/2023
přeložil a upravil -dd-*

Teprve 23. prosince 1918 portugalského národního hrdinu prohlásil za blahoslaveného papež Benedikt XV. a 26. dubna 2009 ho Benedikt XVI. svatořečil. Cestou ke kanonizaci tehdy otevřel nález jeho hrobu v roce 1966, jenž byl vinou zemětřesení v roce 1755 zničen a zdánlivě ztracen. Nález hrobu, neboť Noniovy ostatky se uchovávaly na více místech.

Zatímco církev slaví jeho památku 6. listopadu, karmelitánský řád, jehož byl Santo Condestável, tj. Svatý konetábl (tj. vrchní velitel), členem, 1. dubna. Nejstarší misijní školou v dnešním Východním Timoru je Colégio Nuno Álvares Pereira v Soibadé. Německý spisovatel Reinhold Schneider o něm napsal román nazvaný *Stříbrná lampa*.

Milost jako Boží dar

Ti starší z nás si ještě vzpomínají, jak se kdysi každou neděli konal výklad křesťanské víry. Duchovní pastýři se snažili ze všech sil, aby vzdělávali mládež v poškozeném a mimoškolním vzdělávání v pravdách víry a vštípili jim mravní zásady nezbytné pro život. V jedné knize na přípravu křesťanského vyučování se vypráví tento příběh:

Jeden ne právě horlivý křesťan měl sen, jak stojí před posledním soudem: Na velkém prostranství, zaplaveném velkým jasmem, stál golgotský kříž. Před křížem stál trůn, který planul jako oheň, a na něm seděl Kristus, Soudce. Před ním stálo nesmírné množství lidí, všichni lidé od Adama a Evy, kteří vstoupili na tuto zem. Soud probíhal rychle a jednoduše. Každý člověk musel předstoupit před Krista a říct před ním slova: „Miluji tě!“ Toho, kdo byl schopen vyslovit tato dvě slova, přijali andělé a odvedli ho na pravou stranu. Ti, přes jejichž rty tato dvě slova neprošla, byli odkázáni na levou stranu od Soudce. Ten snící křesťan si pomyslel: „To je lehký soud. Až na mě přijde řada, mohu ta slova říct zcela bez námahy.“ A cvičil se a říkal několikrát po sobě: „Miluji tě! Miluji tě!“ Nyní přišla řada na něho a on stanul zcela blízko před Soudcem. Poprvé se jeho pohled setkal s pohledem Spasitele. Jeho duše se začala třást. Pokoušel se znovu a znovu vyslovit ta dvě slova, ale nešlo to. Díval se do očí svého Soudce a viděl v nich celý svůj hříšný život do nejmenších podrobností. Bylo mu jasné, že Ježíše Krista nemiloval. Na dvě slova „Miluji tě!“ se nezmohl. Vykřikl hrůzou a ten výkřik ho probudil.

Tento sen se tak nebo onak stane jednou skutečností. Jak člověk stane před Bohem, tak dopadne celá jeho věčnost. Kdo zemře ve stavu posvěcující milosti, bude schopen vyslovit dvě slova: „Miluji tě!“ Protože kdo žije ve stavu posvěcující milosti, ten tato slova nejen vyslovuje, ale opravdu uskutečňuje. Křesťanský život spočívá v ustavičném cvičení se v lásce k Ježíši a k lidem. Tato křesťanská nauka o lásce k Bohu a k bližním se uskutečňuje jen ve stavu posvěcující milosti, která je darem Božím.

Vyplatí se občas zalistovat v původních učebnicích náboženství a přečíst je. V katechismu, který je sestaven formou otázek a odpovědí, čteme: „Co je to milost? – Milost je vnitřní nadpřirozený dar, který nám Bůh propůjčuje ke spáse naší duše.“ Dnes se někteří lidé domnívají, že pojem „milost“ se dá těžko pochopit. To je ale tím, že se příliš nenamáhají hovořit o náboženských věcech. Jejich postoj spíše ukazuje, že už to vzdali a nesnaží se, aby utvářeli a používali řeč víry. Používat slovo „milost“ nám nikdo nemůže zakázat, naopak, spíše je třeba to doporučit.

Známe řadu darů pro naše tělo: zdraví, výživu, obydlí, oděv. Jsou také vnitřní dary pro duši: rozum, vůle, paměť, nadání. Již tyto přirozené dary jsou nám, jako říká samo slovo – dány, darovány, neboť Bůh je dárce všech darů. Proto mu děkujeme za vnější i vnitřní dary, které nám slouží v přirozené oblasti. Nejsou to vůbec samozřejmosti, i když je naše konzumní společnost za samozřejmosti pokládá.

Milost však je dar, který nepatří k naší přirozenosti. Ona přichází „navíc“. Milost přirozenost předpokládá a zdokonaluje ji. Nazývá se proto „nadpřirozená“. Překračuje totiž přirozené síly a schopnosti. Má svůj základ v láskyplné Boží náklonnosti k nám lidem. Nikdo si ji sám nemůže vymáhat. Zasloužil nám ji sám Boží Syn svým vykupitelským životem a vykupitelským utrpením a smrtí. Duch Svatý nám daruje milosti jako zvláštní dary nebeského Otce. Mluvíme o Trojjediném Bohu jako o „milostivém“, protože jsme si vědomi jeho lásky a věříme, že je nám ve své dobrotě nakloněn. Víme, že jsme na něm úplně závislí a že bez jeho lásky bychom nemohli ani být, ani žít. Tak mohla sv. Terezie z Lisieux právem říct: „Všechno je milost.“ I když je všechno milost, není tím řečeno, že milost nevyžaduje naši spolupráci. Musíme se osvědčit jako hodni milosti tím, že se jí otevíráme a svou vůli spolupracujeme s milostiplným Božím působením. Bůh svou náklonností k nám chce dosáhnout toho, abychom chtěli dosáhnout jeho, s jeho pomocí konali dobro

a dosáhli tak věčného cíle. Jsme na zemi proto, abychom Boha poznávali, milovali ho, sloužili mu, a tak se dostali do nebe.

„Za své ospravedlnění děkujeme Boží milosti. Milost je přízeň, nezasloužená pomoc, kterou nám Bůh daruje, abychom odpovídali na jeho volání.“ Tak nám milost zajišťuje blaho v tom nejlepším slova smyslu. Posvěcuje a činí svatým. Připravuje nás pro věčný život a tím pro patření na Boha. „Milost je účast na Božím životě; uvádí nás do jeho vnitřního trojjediného života.“ Křtem jsme obdrželi účast na milosti Krista, hlavy svého těla. Stali jsme se Božími dětmi a smíme říkat Bohu „Otče“. Obdrželi jsme život Ducha Svatého, který nám vdechl pravou lásku a zbudoval z nás církevní společenství. „Toto povolání k věčnému životu je nadpřirozené.“ Překračuje všechny síly rozumu a vůle tvora, který je obdařen duší. Je to právě milost, které děkujeme za nezaslouženou lásku Boží. Je to dar, který přijímáme a můžeme ho uplatnit v konkrétním životě všedního dne.

Milost pomáhající

Klasicky rozlišuje teologie dva druhy milostí, totiž pomáhající a posvěcující. Hlubokým pohledem víry totiž poznáváme, že Bůh daruje nám lidem ve své láskyplné náklonnosti předběžné milosti, které jsou účinné v určitých životních situacích a stavech duše. Jsou určeny pro každý okamžik a každý časový prostor, ve kterém je konkrétně potřebujeme. Tyto milosti pomáhajícího Božího přispění nám ozřejmují, že Bůh vždy působí v určitých životních situacích a stavech duše. Zaručuje nám nejen svoji pomoc jako takovou, nýbrž zasahuje i do našeho bytí, takže náš život je určitým způsobem trvalé božské dobrodružství.

Pomáhající milost nás pobízí k dobrým skutkům a uschopňuje nás, abychom je vykonali. Osvěcuje tedy náš rozum; posiluje a podněcuje naši vůli. Apoštol národů říká, že skrze Krista máme velkou důvěru v Boha, ale nejsme toho schopni sami od sebe a nemůžeme si to připisovat. Naše schopnost pochází spíše od Boha. Pomáhající milost je pro nás tedy zcela nezbytná. Bez ní nemůžeme ani pro spásu svou, ani pro spásu druhých nic začít, pokračovat v tom, ani dokončit. Kristus to říká zcela zřetelně: *Kdo zůstává*

NÁRODNÍ POCHOD PRO ŽIVOT – Praha, sobota 26. 4. 2025

Přijďte vyjádřit podporu nečekaně těhotným ženám, aby každé počaté dítě mohlo dostat šanci. Pomoc má smysl, když se o ní ví. Ročně se jedná o 15 tisíc žen a jejich nenarozených dětí, které čelí nejistotě nečekaného mateřství a možná neví, že existuje dostupná pomoc. Pochod pro život vyjadřuje podporu těhotným ženám a jejich rodinám a navrhuje politikům konkrétní proročinná, daňová a demografická opatření.

PROGRAM: 11.00 Pražský hrad – mše svatá za těhotné ženy a jejich nenarozené děti ve svatovítské katedrále. Pro vstup je z kapacitních a bezpečnostních důvodů nutné se předem přihlásit. • **12.30 Happening** na Hradčanském náměstí s programem pro malé i velké účastníky. Pro předem přihlášené bude připraveno občerstvení. Součástí bude uspořádání českého rekordu nejdelšího řetězu z papírových miminek s předáním prezidentovi na Pražském hradě. • **14.00 Pochod pro život** z Hradčanského náměstí centrem Prahy na Václavské náměstí.
Více informací a přihlášení na www.pochodprozivot.cz.

ve mně, přináší mnoho ovoce, protože bez me nemůžete činit nic. Proto ani hříšník se nemůže obrátit k Bohu, jestliže mu Bůh svou milostí nepřispěje na pomoc. Na nás hříšných lidech pak záleží, abychom pomáhající milost poznali, přijali a odpověděli na ni. To se má stát především tím, že s ochotou přijmeme pozvání k osobní zpovědi a ve svátosti pokání se smíříme s Bohem. Pomáhající milost je nám vždy k dispozici. Kdo ji nepřijímá, je si tím do slova a do písmene sám vinen. Setrvává totiž v hříchu, od kterého mohl být snadno osvobozen, kdyby se otevřel milosti a současně se chopil nabízené Boží ruky. Protože Bůh chce, aby všichni lidé byli blaženi a dospěli k poznání pravdy, zajišťuje všem dostatečnou milost, aby mohli být zachráněni. Kdo tuto nabídku odmítá a zpěčuje se pomáhající milosti, proviňuje se a skončí ve stavu zatvrzelosti srdce, která znamená úplné odcizení se Bohu. Aby se nám lidem dostalo milosti ke spáse, nesmíme jí odporovat, nýbrž musíme s ní věrně spolupracovat. Milost nás tedy nezbavuje svobody, nýbrž právě naopak ji vyžaduje. Boží láskyplná náklonnost provokuje naši lásku k němu, nikoliv jen prostě produkuje; Bůh respektuje naši svobodnou vůli a chce náš svobodný souhlas. Jen tak vzniká pravá poslušnost víry, která je naší odpovědí na Boží milost. Svobodné Boží působení nás volá k naší svobodné odpovědi. „Do společenství lásky může duše vstoupit jen dobrovolně. Bůh se našeho srdce dotýká bezprostředně. Vložil do nás touhu po dobru a pravdě, kterou může naplnit jen on sám.“

Posvěcující milost

Posvěcující milost je trvalý dar, který Bůh uděluje naší duši, dokud ji z vlastní vůle neztratíme. Posvěcující milost jsme poprvé přijali ve svátosti křtu. Zahlazuje vinu hříchu a věčný trest a posvěcuje duši. Pokřtěný se tak stává před Bohem spravedlivým: vstupuje do stavu svatosti, a tak začíná dílo jeho posvěcení. To, co nám bylo darováno ve křtu, má být svatým a bohulibým životem stále zdokonalováno a obnovováno. Milost ospravedlnění, jak se také někdy posvěcující milost nazývá, nám umožňuje pravý vztah k Bohu a také nám ho zajišťuje. Je to božský život v omilostněných duších. Posvěcující mi-

lost ztrácíme smrtelným hříchem. Hřích nám uloupí posvěcující milost a všechny zásluhy a přivádí nás do věčné záhuby. Celé naše snažení a všechn náš smysl musí být zaměřen k tomu, abychom stále žili ve stavu posvěcující milosti, tzn. varovali se hříchu, především každého hříchu těžkého. Pokud upadneme do těžkého hříchu, existuje ještě řádná cesta k odpuštění, totiž osobní zpověď a osobní rozhřešení. Hříšník může tedy znovu nabýt posvěcující milost svátostí pokání a dokonalou lítostí spojenou s předsevzetím co nejdříve se vyzpovídat.

„Posvěcující milost je trvalý dar, pevný nadpřirozený sklon. Zdokonaluje duši, aby byla způsobilá žít ve společenství s Bohem a jednat z jeho lásky.“ Abychom setrvali v milosti posvěcující, potřebujeme také pevnou vůli nedopustit se hříchu. Potřebujeme stálou připravenost usilovat o to, co je dobré a správné, a v tomto úsilí nikdy nepolevovat. Je proto důležité vzbudit každý den dobrý úmysl a obnovit svou dobrou vůli. Vyžaduje to určitý spásonosný trénink našich duševních a duchovních sil, aby se nám podařilo setrvat ve stavu posvěcující milosti. Nároky evangelia nejsou nízké, spíše vyšší. Abychom této úrovně dosáhli a vytrvali na ní, předpokládá to posvěcující milost a vyžaduje, abychom s ní spolupracovali.

„Již příprava člověka na přijetí milosti je dílem této milosti. Ona je nezbytná, aby probouzela a podporovala naši spolupráci skrze viru a na posvěcení láskou.“ Podle slov svatého Augustina začíná Bůh „působit, že chceme; on dílo dokončuje tím, že spolupracuje s naší již obrácenou vůlí“. Tento velký církevní učitel říká na jiném místě: „Pracujeme sice také my, ale pracujeme jen spolu s Bohem, který pracuje. Je-

ho smilování je totiž nezbytné, abychom byli uzdraveni, a provází nás, aby nás, už uzdravené, vzpružilo; nejdříve přichází k nám, aby nás povolalo, a pak nás provází, abychom byli oslaveni; nejdříve k nám přichází, abychom zbožně žili, a pak nás provází, abychom žili stále s Bohem, protože bez něho nemůžeme učinit nic.“

Abychom si posvěcující milost uchránili a rozmnožili ji, musíme horlivě konat dobré skutky: jsou to skutky zbožnosti, bliženské lásky, svědomitá práce v povolání, odpovědné nakládání s volným časem, utrpení v odevzdanosti do Boží vůle. Písmo svaté nás povzbuzuje zvláště k modlitbě, postu a k almužnám. Již ve Starém zákoně stojí: *Je dobré modlit se, postit, být milosrdný a spravedlivý. Raději méně a dobře než mnoho, a nesprávně. Lépe je být milosrdný než shromažďovat zlato. Protože milosrdenství zachraňuje od smrti a očisťuje od každé viny. Kdo je milosrdný a spravedlivý, bude dlouho živ. Kdo však hřeší, je nepřítelem vlastního života.* Při tom všem má velký význam Eucharistie, neboť časté a důstojné svaté přijímání zajišťuje naší duši pokrm božského života, a tak nás spojuje s tím, kterému za všechno děkujeme. V tomto spojení nás pak vede, abychom konali dobré skutky a zmírňovali nouzi svých bližních.

Maria milostiplná, Matka božské milosti a Pomocnice křesťanů, kéž nám stále zprostředkuje milosti, které potřebujeme! S ní si můžeme být jisti, že nám nebude chybět požehnání a budeme požehnaní i pro druhé. Pak se nemusíme bát, že bychom nebyli schopni prohlásit, až budeme stát před svým Soudcem: „Miluji tě!“

Z Kath-net 5. 3. 2002
přeložil a upravil -lš-

Nejsvětější krev Páně (1)

Cena našeho vykoupení

Naše moderní doba, poznamenaná tolika válkami a bitvami, se dívá a dívá, jak lidská krev teče proudem. Kolik lidí ztratilo svůj život za bombardování nebo ve vyhlazovacích táborech! Návist a násilí prolévaly krev všude.

Kdo však také pomyslí na to, aby ukázal na jiné drama, které stojí nad celou tragédií světových dějin: kříž, vyvýšený mezi nebem a zemí, na němž jediný Syn Boží prolévá krev Vykupitele? Z lásky prolévanou krev... z nepoznané lásky... V posledních letech minulého století, kolem roku 1887, se našlo mladičké děvče, které se odvážilo upírat oči na to nejdůležitější. Dívka sama vypráví o události, kterou byla dojata: „Když jsem jednou v neděli hleděla na obraz našeho ukřižovaného Pána, dotkla se mě do hloubi srdce krev, která kapala z jedné z jeho božských rukou; pocítila jsem velkou bolest

při myšlence, že tato krev tekla na zem, aniž by se kdo snažil ji zachytit, a rozhodla jsem se, že se v duchu postavím pod kříž, abych zachycovala tuto božskou rosou, která tu kanula. Pochopila jsem, že bych ji pak měla vylévat na duše lidí.“

V katolickém světě se stala známou pod jménem Terezie od Dítěte Ježíše; dostalo se jí mimořádného poznání. Při pohledu na docela běžný svatý obraz tato jasnozřivá duše pochopila a napsala do svého deníku: „Pocítila jsem hlubokou touhu přispívat k obrácení hříšníků, touhu, jakou jsem nikdy předtím nepoznala... Zkrátka, pocítila jsem, jak láska proniká do mého srdce...“ Kéž by rozjímání o přesvaté krvi podle vzoru svaté z Lisieux i v nás vyvolalo stejnou reakci a vzbudilo stejnou vroucnost. Je nejvyšší čas vyzvat k prohloubení víry. Měli bychom, jak říká apoštol Jan, „hledět na toho, koho jsme probodli“ (Jan 19,37), a vidět, „jak vytéká krev a voda“, zdroj každého posvěcení.

Už počátkem téhož století vyjádřil v Římě podobnou starost sv. Gasparo del Bufalo, opravdový apoštol svaté krve. Věnoval se šíření uctívání krve Vykupitele po celém světě: „Chtěl bych věnovat svůj život tomu, aby se po celém světě rozšířila láska k Ježíšově krvi... Kéž bych měl tisíc jazyků, abych se mohl dotknout všech srdcí pro drahocennou Ježíšovu krev.“

Předrahá krev je ve skutečnosti dokonalým a životodárným vyjádřením Boží lásky k nám. Je to „zdroj milosrdenství“, který musí zaplavit hříšný svět...

Římský světec viděl v této hluboké úctě účinný prostředek proti rozmáhající se bezbožnosti a nenahraditelný podnět, jak přivést duše opět do stavu milosti. To je další hledisko, které je pro nás jakoby posvátným odkazem! Abychom nesešli z cesty, chceme stále postupovat podle Pisma svatého, základních dogmatických pravd a bohaté zkušenosti mystiků a světců. Předrahá krev je ve skutečnosti dokonalým a životodárným vyjádřením Boží lásky k nám. Je to „zdroj milosrdenství“, který musí zaplavit hříšný svět, aby jej čistil a vrátil mu jeho netušenou původní krásu.

Modlitba matky

Můj milý Pane, to, co se ve mně odehrává, je takový zázrak! Žasnu nad tím, jak každá jednotlivá buňka reaguje na genetické pokyny. Gen řekne některým buňkám: „Udělejte srdce!“ A ony skutečně udělají srdce. Jiný gen dá jiným buňkám příkaz: „Udělejte kosti,“ a ony vyprodukuji kosti. Je to pro mě skutečně tajemství, jak tyto geny rozdělují své příkazy, a stejně je pro mě tajemstvím, jak je buňky poslouchají.

Pane, pomáhej mi, abych byla také tak poslušná. Pomáhej mi, abych poslouchala tvé slovo, jako tyto buňky poslouchají přesné informace svých genů. Pomáhej mi poznat, že jsem ve stejné míře jako ty buňky stvořena, abych přivedla na svět lidskou bytost.

Stejně nedostatečně, jak málo jsem schopna pochopit, jak se mé dítě formuje v mém lůně, mohu chápat, jak chce tvůj Syn utvářet svou podobu v mé duši. Ale děkuji ti, že jsem tvoje dílo a že

ty jako Stvořitel všech věcí můžeš moji duši formovat. Proměň mě ve svůj obraz, Pane, aby moje dítě, až je budu mít ve své náručí, mohlo v mém pohledu vidět něco z očí Ježíšových, když promluví, aby slyšelo něco z jeho hlasu, když je budu držet, aby pocítilo něco z jeho srdečnosti. Pomáhej mi, Pane, aby mé dítě, až bude větší, nacházelo ve mně něco z tvé lásky, z tvého pochopení, z tvé něžnosti. Pomáhej mi, abych se stala tvým tak přitažlivým obrazem, aby se jakoby samo cítilo přitahováno a chtělo tě poznávat, milovat, důvěřovat ti a poslouchat tě.

Jak vznešenou naději jsi do mě vložil: Kristus ve mně, tajemství, které je ještě vznešenější než dítě v mém lůně. Prosim tě, abys toto tajemství jednou vložil do srdce mého dítěte, aby dospělo k tomu, že ti bude moci jednou ukázat také svoje dítě.

Podle Kleines Wesen, großes Wunder

Kristova krev v prvních hodinách vtělení

Bůh má od věčnosti jedinečné přání, poslat svého Syna na svět pro spásu lidí. Adamova vina ještě víc vyzvedla tuto laskavou vůli Otce, a svatý Jan ve svém evangeliu potvrzuje: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16) Apoštol Pavel to vyjadřuje vznešeným díkůvzdáním: „Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista ... v něm jsme vykoupeni jeho krví a naše hříchy jsou nám odpuštěny.“ (Ef 1,3-7) Příchod Božího Syna do našeho smrtelného těla je spojen s hojnými proroctvími. Je poslán zachránit hříšníky. Proto musí přijmout lidské tělo. List Židům vkládá Ježíši do úst úryvek ze Žalmu 39, který ohlašuje úmysl vtělení: „Oběti ani dary jsi nechtěl, ale dal jsi mi tělo.“ (Žid 10,5) Boží Slovo bere na sebe v Marii, své neposkrvněné Matce, tělo. Ona mu propůjčuje lidský život, kterým se stává jedním z nás. Ona mu tedy zároveň dává i krev, která proudí v jejích žilách. Tato krev, která znala náma-

Modlitba za ochranu nenarozeného života

hu práce, měla dát Josefovi svěřenci sílu, potřebnou ke každodenní práci, dokud nebyla vylita na kříži.

Stojíme před tajemstvím lásky a pravdy, která osvětluje celé dílo vykoupění přijaté naším Spasitelem. Zadávali-li se na fyzickou realitu Ježíšovy krve, náhle poznáme hlubokou, skrytou myšlenku, kterou nám Písmo svaté pomalu odhaluje: „Pro velkou lásku, jíž nás miloval, poslal svého Syna v těle, rovném hříšníkům.“ (*Mešní text svátku Obřezání, antifona Magnificat*, srov. Ef 2,4n, Řim 8,3) Už tady je krev Vykupitele v akci. Obíhá v celém jeho těle a už osmého dne dobrovolně teče při obřadu obřízky, zavedeném Mojžíšem. Je to mnohem víc než obvyklé gesto, které by mohlo být pouhým pozůstatkem Starého zákona. Už od začátku prolévá v tichosti svou krev, už tady vzhledem k budoucí oběti. Všechno u Ježíše už mluví o hoře Kalvárii a přebohatém prolévání krve: třicet let v ústraní v dílně v Nazaretě mělo uchovat božskou krev v dobrovolné, ale o to potřebnější skrytosti. Tato krev, která znala námahu práce, měla dát Josefovi svěřenci sílu potřebnou ke každodenní práci, dokud nebyla vylita na kříži. Nazaret se jeví jako požehnaná doba přípravy darů. Pokud Kristus pracuje svými rukama, zůstává krev ve službě jeho božské vůle. Slova a skutky, všechno se děje jako jediná pocta Otci, který vidí dokonalou oddanost, nepřetržitý chvalozpěv stoupající ze srdce Božího Syna. Každý proto může už od prvního okamžiku Božího vtělení s vírou zvolat: Krvi Kristova, vtělené Boží Slovo, zachraň nás!

Vykoupení se děje prolitím drahocenné krve

V úžasném díle našeho vykoupění není nic ponecháno náhodě. Právě naopak, vidíme, jak se Boží moudrost stará i o nejmenší události. Při pokušení v poušti se o Ježíši říká, že „ho tam zavedl Duch“ (srov. Lk 4,1). Je poslušný vnitřního vnuknutí, které vede jeho vůli podle Božího zalíbení. Uzdravování nemocných, řeč k zástupům, hovory s učedníky, všechno se děje z téhož vnitřního popudu. Život Mistrův se skutečně jeví jako vědomá oslava Otce. Krev, která ztělesňuje tento život, je poslušná stejného impulsu lásky. Je to krev vtěleného Slova, která se cele dává do služeb úmyslu

Bože, náš Otče, děkujeme ti, že nám v Marii posíláš tak silné znamení života. Děkujeme ti za tvou lásku, za každou tvou milost, kterou nám dáváš, za každou pomoc, kterou nám skrže ni zajišťuješ. Prosíme tě nyní, učiň, aby naše srdce bylo otevřeno pro její mateřské požehnání, aby naše rodiny, naši rodiče a děti, naši mladí i staří, naši zdraví i nemocní, bohatí i chudí byli požehnáni. Uděl našim rodinám, naší společnosti, církvi a celému světu, aby jejím požehnáním bylo přemáháno zlo v našem životě a v životě druhých lidí.

Ó Bože, ve jménu tvého Syna Ježíše Krista tě spolu s Marií prosíme: Požehnej všem, kteří se zasazují za život, kteří

se stali posly pokoje v této době. Prosíme tě, dej sílu těm, kteří se unavili na cestě s Ježíšem a Marií, kteří jsou v této době bez naděje a bez pokoje, a za ty, kteří ztratili smysl pro život.

Zvláště před tebe přinášíme skrže Mariinu přímlovu všechny zraněné vztahy v našich rodinách, v církvi a ve světě, z nichž vznikají konflikty a války.

Doporučujeme ti také všechny matky v nouzi, abys všechno uzdravil a abychom s Marií, naší Matkou, Královnou lásky a míru, pocítili již zde na zemi útěchu a mír a dospěli jednou do věčného míru. Amen.

Podle Kleines Wesen, großes Wunder

spásy: božská krev, která ve skrytu proudí v žilách člověka; lidská krev, která se ochotně mísí s nejpůvodnějšími záměry Božího Syna. Tato krev je vskutku drahocenná, neboť proudí v oddanosti vnuknutím posvěcujícího Ducha. Tato nade vše významná tajemná skutečnost nezůstala skrytá úvahám prvních svatých pisatelů. Teď lépe chápeme myšlenky sv. Pavla v listu Židům, kde se mluví o díle vykoupění. Při rozjímání o Kristově oběti nezapomíná na úlohu Ducha Svatého, který je vůdcem všeho, co se děje pro naše vykoupění. Musíme si uvědomit závažnost zářivé pravdy, kterou apoštol vyzvedává. Ukazuje nevyjádřitelnou cenu prolité krve Krista, „který mocí věčného Ducha přinesl sebe sama Bohu jako neposkvřenou oběť...“ (Žid 9,14) V těchto několika slovech je obsaženo celé tajemství vykoupění. Krev vylitá na kříži se tak objevuje v plném světle: je to krev, která je schopná očistit hříšníky tím, že smývá jejich viny a obnovuje svazek dítěte s Bohem, Otcem.

Krev prolitá na kříži dává svůj život; svědčí o vroucí lásce, která plane v probodeném Srdci, a ukazuje, že jsme „milováni až do konce“.

Touto božskou krví, vylitou tak hojně a jednou provždy, je dokonale uskutečněno vykoupění. Na místo tak zhoubné a ničivé aktivity Satana nastupuje všeobecné usmíření ve spolehlivé lásce. Svatý Pavel to stále znovu potvrzuje až do konce svého života, po obdivuhodném vyjádření v listě ke Koloským: „Aby skrže

něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho oběť na kříži.“ (Kol 1,20) Neexistuje ve skutečnosti žádné účinné vykoupění bez krve prolité v božské oběti. Krev prolitá na kříži jasně vyjadřuje úmysly Vykupitele, který dává svůj život; svědčí o vroucí lásce, která plane v probodeném Srdci a ukazuje, že jsme „milováni až do konce“ (srov. Jan 13,1). Svatý Pavel neochvějně upírá svůj pohled na ukřižovaného Krista (srov. 1 Kor 2,2) a stále znovu hovoří o Kristově oddanosti v jeho nekonečném prolévání krve: „Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá.“ (Ef 5,1) Jako ozvěna Pavlova poselství je tu zkušenost mystiků. Duše, které pijí ze zdroje živé vody, vnímají tytéž skutečnosti, jejich srdce hoří jistotou a to, co přijímají během extáze, si nemohou nechat pro sebe. Tak říká florentská karmelitka, svatá Marie Magdalena de'Pazzi, které nebeský Otec v rozhovoru o dobrodiních Ježíšova utrpení sděluje: „Tímto nesmírným ponížením jako by můj Syn mírnil mou spravedlnost, která teď, po zadostiučinění, kterého se jí dostalo tímto zmučeným nevinným tělem a touto čistou krví, prolitou jako smír za hřích, se proměňuje v mírnost.“ Z kříže dává drahocenná krev zářit světu svatosti milosrdenství.

(Pokračování příště)

Otcem nejmilovanější

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

drama, které se v dějinách opakuje i v jiných podobách. Pro Ježíše a jeho rodiče se tu navíc odehrává zlý sen, že se stanou uprchlíky v cizí zemi, jak se to děje i dnes tolika lidem (srov. Mt 2,13-18), tolika dětem. Po této bouři Ježíš vyrůstá ve vesnici, o níž se Starý zákon nikdy nezmiňuje, v Nazaretu; učí se tesařskému řemeslu svého zákonitého otce Josefa (srov. Mk 6,3; Mt 13,55). Tak „dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním“ (Lk 2,40).

Za svého veřejného života chodil Ježíš se svými učedníky kázat po vesnicích. Jednoho dne k němu přistoupilo několik matek a předložily mu své děti k požehnání, ale učedníci je pokárali. Tehdy Ježíš porušil tradici, která považo-

vala dítě pouze za pasivní objekt, zavolal učedníky k sobě a řekl: „Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť takovým, jako jsou ony, patří Boží království.“ A tak ukazuje na malé děti jako na vzor pro dospělé. A slavnostně dodává: „Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něj nevejde.“ (Lk 18,16-17)

V podobném úryvku Ježíš přivolává dítě, staví ho mezi učedníky a říká: „Jestliže znovu nebudete jako děti, jistě nevezdete do nebeského království.“ (Mt 18,3) A pak varuje: „Kdo však jedno z těchto nepatrných, které ve mě věří, svede ke hříchu, pro toho by bylo lépe, aby mu byl pověšen na krk mlýnský kámen a aby byl potopen hluboko do moře.“ (Mt 18,6)

Bratři a sestry, učedníci Ježíše Krista by nikdy neměli dopustit, aby děti byly zanedbávány nebo aby se s nimi špatně zacházelo, aby byly zbaveny svých práv, aby nebyly milovány a chráněny. Křesťané mají povinnost horlivě předcházet násilí nebo zneužívání dětí a důrazně je odsuzovat.

Dokonce i dnes je příliš mnoho dětí nuceno pracovat. Ale dítě, které se neusmívá, dítě, které nesní, nebude schopno poznat nebo rozvinout své nadání. Všude na zemi jsou děti vykořisťovány ekonomikou, která si neváží života; ekonomikou, která tím spaluje naši největší zásobárnu naděje a lásky. Děti však mají v Božím srdci zvláštní místo a každý, kdo dítěti ublíží, se mu bude muset zodpovídat.

Draží bratři a sestry, ti, kdo se uznávají za Boží děti, a zejména ti, kdo jsou poslání přinášet druhým radostnou zvěst evangelia, nemohou zůstat lhotejní; nemohou se smířit s tím, že maličké sestry a bratři, místo aby byli milováni a chráněni, jsou okrádáni o své dětství, o své sny, jsou obětí vykořisťování a marginalizace.

Prosme proto Hospodina, aby otevřel naši mysl a srdce péči a něze a aby každé dítě na světě rostlo ve věku, moudrosti a milosti (srov. Lk 2,52), přijímalo a dávalo lásku. Děkuji.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA DUBEN 2025

Úmysl papeže: Za užívání nových technologií

Modleme se, aby užívání nových technologií nenahradilo lidské vztahy, ale respektovalo důstojnost osoby a napomáhalo čelit krizím naší doby.

Národní úmysl: Za zaměstnavatele

Modleme se, aby ti, kdo druhým dávají práci, jednali spravedlivě, prozíravě a sami aby získali věčnou odměnu.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

Chléb svaté Zity (15)

Do paláce se vrátila v lepší náladě a hned začala plnit stanovené povinnosti. Nejdřív odnesla milostivé paní mastičku a nabídla se, že jí natře spánky.

Potom začala uklízet v pokojích. Ložnici domácí paní uklidila jako první, aby si paní Bianca mohla jít odpočinout. Potom zkontrolovala šaty a připravila si na opravu ty kousky, které to potřebovaly.

„Mariso, paní domácí prosí o teplou šťávu,“ opřela se Zita v kuchyni o stůl.

Marisa mlčky všechno připravila, ale potom jí to nedalo, aby se nezeptala: „Ráno tu byl pán a chtěl ode mě chleba se sýrem. Proč nejedl v salónu?“

„Nevím,“ pokrčila Zita rameny, ačkoli dobře věděla, že nezůstal v salónu kvůli ní.

„Tak našťavaného jsem ho už dávno neviděla. Víš, co říkal? Prý doufá, že jsi nás svou nemotorností nenakazila.“

„Musím jít, aby šťáva nevychladla.“ Zita chtěla raději rychle zmizet, aby se zbytečně nezamotala do vysvětlování. Velmi dobře ví, že ji služebnictvo nemá rádo, udržuje v sobě závist, kterou rozšiřuje o lživé pomluvy místo toho, aby děkovalo Bohu, že mají práci a nemusí chodit žebrot.

Obsloužila paní Biancu a vešla do své komůrky. Připravená jehla a nit už na ni čekaly. Aby nepracovala jen tak, každý steh na šatech posvěcovala modlitbou.

Guglielmo Fatinelli káral i pracovníky ve výrobě. Zdálo se mu, že i oni jsou pomalí a nešikovní. Od brzkého rána třídili hedvábné zámotky podle velikosti, barvy a tvaru.

„Co jste tak zpomaleni? Zrychlete, jinak budeme vyrábět látku dvě stě let!“ A nasupeně klepal vycházkovou holi o podlahu.

Přešel do druhé místnosti, kde se rozříděné zámotky umývaly. „Dělej to pořádně! Zámotek musí být čistý jako nebeská rosa,“ křikl na ženu sklánějící se nad měděnou vanou.

Umyté zámotky se potom dávají sušit. Když jsou vlákna dokonale suchá, rozmotávají se, a protože je vlákno velmi tenké, musí se dále zpracovávat.

V dílně pana Fatinelliho se zpracovává hedvábí pro výrobu oděvů, ale i do domácích. Když přišel na trh s novinkou – hrubším hedvábím na závěsy –, sklídl úspěch. Je to náročnější výroba, protože jednotlivá vlákna se musí spojit do jednoho, z něhož se upřede hedvábná látka. Tu potom nabarví. Protože má podnikavého ducha, začal do látek tisknout vzory. Nejdřív to byly jednoduché čárky, nyní se už otiskují i ornamenty, a někdy i vzory podle přání zákazníka.

Přišel do barvírny. Mladý Giuseppe stál nad kádí s karminovou barvou a velkou palicí v podobě vesla ponořoval a vyořoval látku, aby byla rovnoměrně obarvená. Nevšiml si, že pan Guglielmo stojí za ním, nešikovně se otočil a palicí ho udeřil do ramene. Panem Fatinellim prošla ukrutná bolest, před očima se mu začaly mihotat hvězdičky a klesl k zemi. Ruku, kterou si chytil zraněné rameno, měl od krve.

„Nemehlo!“ zasyčel. Pohled na krev ho však otupil.

Giuseppe k němu rychle přiskočil a viděl, že je pan Fatinelli zraněný, zavolal ostatní muže, aby ho odnesli domů. Jako nosítka jim posloužily větve ze stromů z nedalekého lesa, které měli přichystány jako topivo pod kádě s barvou.

Paní Bianca zaslechla hluk na dvoře. Bolest hlavy ustala, ale dozvuky ještě zůstaly. Navzdory tomu vstala, aby zjistila, proč je venku takový povyk.

„Ach Bože, Guglielmo!“ lekla se a vyběhla z pokoje.

Na chodbě se střetla s mužem, nesoucími jejího manžela na nosítkách. Snad není mrtvý, napadlo ji, když je spatřila. Nosítka jí připomínala máry.

„Co se stalo?“ vykřikla. Hlas jí z leknutí zradil.

„Milostivý pán má zraněné rameno, krvácí. Asi bude lepší, když pošlete pro ranhojiče.“

Domácí paní jim rychle otevřela dveře Guglielmovy ložnice, aby ho mohli uložit na postel.

I Zita zpozorněla, ruch na chodbě se jí nezdál. Odložila šití a vyšla ven.

„Zito, pán je zraněný, je potřeba zavolat mastičkáře,“ zoufala si paní Bianca.

„Půjdu pro něj,“ vyhrkla Zita, ale paní ji zastavila. Potřebnější bude u Guglielma a pro mastičkáře pošle Rebeccu, která s dalšími služkami neodolala zvědavosti.

Zita přistoupila k posteli. Domácí pán byl bledý jako stěna. I když ho muži nadzvedli a přenesli na postel opatrně, bolest byla stále ukrutná.

„Dovolíte mi, abych vám vysvětlila kabátec?“ zeptala se jemně.

Guglielmo cosi zamumlal. Opatrně mu vysvobodila zraněnou ruku z rukávu. Rána byla opravdu ošklivá, ale Zita byla zvyklá i na takové rány. Kdysi chodila s maminkou ošetřovat nemocné a někteří měli hrozné rány, které mokvaly a zapáchaly.

„Milostpane, chvilku vydržte, natřesu vám polštář, ať se vám lépe leží.“ Podívala se na muže, kteří hned pochopili, co mají udělat.

„Kde máme pacienta?“ Do pokoje se s velkou brašnou hrnul mastičkář Masoni. Rebecca mu popsala pánovo zranění tak barvitě, že byl připravený na vše. Když bude třeba, otupí Fatinelliho pálenkou, aby mu mohl ránu zašít.

Přistoupil k posteli. Bledý Fatinelli se mu nelíbil. „Košile musí jít ihned dolů, abych na ránu pořádně viděl,“ poručil.

Paní Bianca přikázala mužům a zvědavým služkám, aby si šli po své práci a nezavazeli. Potom Zitě pomohla svléct Guglielmovi košili.

„Není to tak zlé, jak se na první pohled zdálo. Rána není hluboká, jen je dlouhá.“ Mastičkář vytáhl z brašny mast. „Kostival je dar od Boha. Každý den mu tím natírejte ránu a zavažte. Ale dejte pozor, aby byl obvaz vždy čistý!“ Podal paní Biance mast.

„Děkuji. Vše dodržíme,“ oddechla si.

„Pozití se přijdu na pacienta podívat. Kdyby se mu však přitížilo, zavolejte mě hned,“ řekl a odešel.

Paní Bianca se podívala na Zitu. „Přibude ti práce, ale odpustím ti prání a šití. Když to bude nutné, oděvy zašiji a do prádelny pošlu služku. Zito, důvěřuji ti, starej se o pána a dbej na to, aby mu nic nechybělo!“ Nahnula se k manželovi a s láskou mu utřela orosené čelo.

Zita se vytratila z pokoje, aby ve skříni našla čisté hadříky, ze kterých může udělat obvazy. Vespod skříň našla starý kus lněné látky. Netušila, na co ho kdysi

používali, ale byla si jistá, že je na obvazy jako stvořený. Pro jistotu se však zeptala, zda ho smí použít. Když paní Bianca přikývla, vzala nůžky a nastříhala pásy.

„Milostivý pane, musím vás natřít, ale kdyby vás to hodně bolelo, řekněte a hned přestanu.“ Zita otevřela krabičku a na prst si nabrala mast ve velikosti vlašského ořechu. Ránu na rameni natírala jemnými krouživými pohyby.

Pan Fatinelli byl statečný, a i když ho rána chvilkami víc zbolela, zatnul zuby a nevydal ani hlásek. Potom mu ránu obvázala a nabídla se, že mu zajde připravit teplý nápoj.

„Jen běž. Já ho mezitím převleču do noční košile,“ souhlasila paní Bianca. Nikdy by Zitě nedovolila, aby spatřila jejího muže ve spodním prádle.

„Možná zemře a potom máme po obživě. A paní na ni pořád nedá dopustit. Fatinelli mě vyslechl, když jsem na Zitu žalovala, vždyť se na ni pořádně zlobil. Ale milostivá? Je vůči takovým řečem hluchá a slepá,“ naparovala se Rebecca.

„A možná je to Boží trest za to, že dal na tvé pomluvy a křičel na Zitu. Vždyť se to děvče tak snaží a všechno zvládá! Jen vaše závist nedokáže snést, že se z ní stala komorná,“ odpověděla kuchařka Marisa a zlostí třískla vařečkou o stůl. „Proč jí tak ubližujete? Čím vás tak popudila? Laskavým pohledem? Milou řečí? Anebo tím, že se svatou trpělivostí snáší vaše pomluvy a intriky?“

„Hele ji, jak se rozčilila! Co se jí tak zastáváš? Jen počkej, až paní pošle Zitu do kuchyně, aby tě nahradila u pece. Potom bouchej vařečkou. Copak si myslíš, že ji poslala učit se vařit jen pro její hezké oči?“ vysmívala se jí Rebecca.

Zita jejich křik slyšela, a aby zabránila dalšímu sváru, rázně vešla dovnitř.

„Mariso, připrav pro milostpána horkou vodu s medem,“ řekla nahlas.

„Neměly byste tu tak nadarmo vyseďávat, práce nepočká,“ pokárala postávající služky.

„Vždyť jsme si jen chtěly chvilku odpočinout. Už jdeme,“ odsekla Rebecca.

Tón jejího hlasu se však náhle změnil. „Budeš se nyní starat o pána?“ úlisně se zeptala.

„Budu,“ přikývla Zita a vzala od Marisy hrnek s nápojem.

Ranní slunce nakouklo do pokoje a Zitu uvidělo sedět na stoličce u postele pana Guglielma. I když takto seděla už od večera, vůbec na ni nebylo vidět únavu. Slunce ji polechtalo na nose. Zdálo se mu, jako by Zita během noci rozkvetla. Její tvář se podobala nádherné růži.

Dveře pokoje se potichu otevřely a dovnitř vešla paní Bianca. Společně bděla se Zitou u manžela do pozdních hodin, až ji Zita uprosila, aby si šla lehnout a odpočinula si.

„Chceš jít na mši?“ zašeptala.

Zita, aby neprobudila pána, mlčky přikývla.

„Běž, manžela pohlídám, ale nejdřív vzbud' děti a prostři stůl na snídani. A Marise řekni, že dnes bude na oběd dušené hovězí.“

Zita vyklouzla ven a rychle odběhla do kuchyně. Řekla kuchaře, co má uvařit, a poprosila ji, aby si pospíšila se snídání.

Vrátila se do domu, vzbudila dětské spáče a odešla připravit stůl v salónu. Dosud se jí nestalo, že by přišla pozdě na mši, a ani dnes to nechtěla připustit.

Marisa přinesla na podnose košík s chlebem, plátky uzené ryby a olivy.

„Jak se má pán?“ zeptala se.

„Myslím, že má to nejhorší za sebou. Je třeba doufat a modlit se,“ vzdychla Zita a podívala se na stůl. Vše bylo na svém místě. Spokojeně přikývla a odešla do podkrovní komůrky, aby se převlékla.

Když sešla dolů, na chodbě se potkala s Isabellou. Ospale kráčela k salónu. Dveře druhého pokoje se otevřely a vyšel dokonala upravený Pagano. Zita se pousmála. Ještě nedávno si je posazovala na klín a nyní má před sebou slečnu a mládence. Starší Pagano toho roku končí školu. Počkala, až se usadili v salónu, potom vešla za nimi.

„Jdu na mši a maminka je u tatínka, vypravíte se do školy sami?“

„Jasně, nejsme malé děti,“ odvětil Pagano s plnými ústy.

„Dobře, najezte se a potom šup do školy. Cestou se nikde nezdržujte a ve škole poslouchajte pana učitele!“ Loučila se s nimi, jako by byli stále malými neposednými dětmi.

Scházejíc na dvůr, rychle si uvázala šátek a hbitě seběhla dolů ke kostelu. Vešla současně se zvoněním ohlašujícím začátek mše.

Modlila se i cestou domů. Děkovala, že pána nepostihla smrt, jen zranění. Prosila, aby ho dobrý Bůh uchoval ve zdraví a síle, ačkoli se pán celou noc zmítal v horečce. Pečlivě mu mazala ránu, obvazovala ji, utírala mu pot z rozpáleného čela a ústa mu ovlažovala mokřým hadříkem. Na řeči, co milostivý pán vedl, nic nedala. Hovořilo z něj poblouznění. Nezlobila se, když na chvíli procitl a osočil se na ni, zda si hraje na samaritánku, přitom jí rázně přikázal, aby se ho svými nešikovnými rukama ani nedotkla. Jen s úsměvem přikývla a tišila zlost. A modlila se, aby pán přežil noc. Věděla, že když mu ráno horečka klesne, je jeho léčba na dobré cestě.

Vyprošovala přímlovu i u Boží Matky a naléhala na anděla strážného, aby jí pomohl bdít.

Okolo půlnoci, když chtěla pánovi ošetřit ránu, probudil se a znovu na ni ošklivě zakřičel. Jinak než hloupou chudou služkou ji nenazval. Nezlobila se, jen pomyslela na Ježíše a útrapy, co musel vytrpět v posledních chvílích svého života na zemi. Nadávky a ponižování milostpána byly proti tomu jen nepatrnou kapkou v moři.

Byla tak pohroužená do modlitby, že si ani nevšimla, kdy došla k paláci. Vůbec všechno se jí od včerejška zdálo jaksi rychlé.

„Je to pozoruhodné, jak se pan Fatinelli rychle léčí,“ řekl lékárník, když se o týden později opět díval na ránu. Kůže se spojila, co nevidět zůstane jen jizva.

Pan Masoni k němu chodil každý třetí den a pokaždé viděl výrazné zlepšení.

„Příkladná péče a klid na lůžku dokážou hotové zázraky,“ usmíval se.

„Máte pravdu, Zita se o mě příkladně stará. Je to její zásluha, že se rána tak dobře hojí,“ odpověděl a hlavou spočinul na polštáři. Ještě stále nebyl dost silný, aby dokázal delší dobu sedět na posteli.

„Není to jen můj názor, ale i mnoho vážených obyvatel městečka si myslí, že díky bohabojné Zitě dopadá na váš dům mnoho milosti.“

„To ji až tak moc obdivují?“ Pan Guglielmo se začervenal.

„Myslíte, že jim Zita dává málo příkladů? Pravda, někteří ji očerňují, ale to jsou jen řeči závistivců. A takoví dokážou pomluvit i vlastní nos, jen když to uspokojí

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

jejich duši.“ zasmál se pan Masoni. „Dám vám dobrou radu. Držte si Zitu, dokud to půjde. Takový poklad vám Bůh už víckrát nemusí svěřit. Radujte se, že jste se stal jeho nástrojem.“

Mastičkář se rozloučil s domácí paní a Zitě řekl, aby už ránu tolik nemazala a ponechala léčbu přírodě.

„Nyní ji už stačí namazat jen ráno a večer. A vám, pane Fatinelli, doporučuji začít cvičit s rukou, aby vám rameno nezatuhlo,“ dořekl, když už byl na prahu.

Pan Guglielmo pookřál. „Tak jste to slyšeli. Rána se hojí dobře, třeba už příští týden budu moct jít do výroby. Kdo ví, jak to tam beze mě zvládají.“

„Velmi dobře. Pagano tam každý den po škole zajde, a když je potřeba, pomůže,“ odpověděla paní Bianca, hrdá na syna, jak je šikovný.

„Pagano? Vždyť ani neví, kterou cestou se tam jde!“ podivil se.

„Co by nevěděl? Zita ho tam minulou sobotu vzala. Starý Ramaossi ho zasvětil do výroby a zdá se, že budeš mít dobrého následovníka.“

Guglielmo by se předtím při zmínce o dobrosrdečné Zitě rozkřičel, nyní se usmíval. Měl dost času přemýšlet, jak se vůči ní zachoval a ona se navzdory tomu o něj stará možná lépe, než by se starala o svého vlastního otce. Vzpomněl si, jak ji před třemi dny pozoroval.

Zita seděla na stoličce blízko postele, a protože si na nic nestěžoval, ani nic nepotřeboval, dlouhou chvíli si krátila opravou oblečení. Tehdy se stalo něco podivného. Nevěděl, zda bdí nebo sní, ale na stoličce místo Zity viděl sedět Pannu Marii. Vypadala přesně jako na obraze v kostele svatého Frigidiana. Její hluboký pohled pronikal do každé buňky jeho těla. Náhle se cítil tak zvláště příjemně a sladce. Rozechvělé srdce se opájelo radostí, avšak slast najednou zmizela. Pociťtil, jako by mu někdo vrazil do srdce neviditelnou dýku a prošla jím velká bolest.

Proč jí ubližuješ? Ponižuješ? Protože je chudá? Měříš dobro jen nádhernými šaty a původem? Kolik z těch, které obdivuješ, by se o tebe tak obětavě staralo?

Když zaslechl ten sladký, laskavý hlas, slzy se mu rozkutálely po neoholené tváři. Pochopil, co to znamená.

On je ten, kdo bezohledně vrazil dýku do Zitina srdce. V uších se mu rozezvukilo

dva syny. Mladší z nich řekl otci: »Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.« On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: »Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!« Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitěm přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: »Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.« Ale otec nařídil služebníkům: »Honem přineste nejlepší šaty a ob-

lečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!« A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolał si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: »Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.« Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: »Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!« Otec mu odpověděl: »Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.«

svědomí a připomnělo mu všechna slova i nadávky, jimiž tuto dobrou ženu nazval. Až nyní si uvědomil, že se choval hůř než hrubián. Nejraději by si zakryl uši, ale zraněné rameno mu v tom bránilo, všechno si musel vyslechnout až do konce. Téměř jako by pil z kalicha hořkosti.

Oči měl zalité slzami. Zita si toho všimla, když ho pohledem kontrolovala, zda spí. „Milostivý pane, máte bolesti?“ promluvila k němu tiše.

Slyšel ji, ale dělal, že spí. Nevěděl by, co říct, kdyby se ptala, proč mu tečou slzy. Ale zapřísahal se, že o ní už nikdy neřekne žádné křivé slovo a každého, kdo by o ní nepěkně mluvil, pořádně okřikne.

„Pagano tedy dospěl, když ho začal zajímat obchod,“ usmál se pan Fatinelli.

„Ano, děti rostou a my stárneme,“ přitakala Bianca. „Isabella se dokonce zajímala o sobotní zábavu.“

„Pustila jsi ji?“

„Ani náhodou. Dobře znám tyto zábavy. Samý žert, neslušné písničky, slídivé pohledy a pod stínem stromů v parku prostopášnost a nemravnost.“

„Nemůžeme ji neustále držet pod zámkem, nežije přece v klášteře.“

„Ano, vím, ale myslím si, že na zábavu má ještě čas. Je velmi mladá, lehce se nechá oklamat.“

„Jak myslíš, ty jsi matka, více jí rozumíš. Já se radši ujmu Pagana. Musí se moc učít, aby mohl převzít výrobu.“

„Jen pomalu, můj muži, nespěchej. Rána se musí pořádně zahojit. Radši cvič, jak nařídil pan Masoni. Já jdu zkontrolovat služebnictvo.“

Guglielmo neměl chuť cvičit. Raději přivřel oči, aby mohl snít o Paganově kariéře. Ovšem před očima se mu mihotaly obrazy Zity s dětmi. Znovu je vidí běhat v zahradě, modlit se v ložnici, slyší, jak mu vyprávějí, co je Zita naučila... Ona ty děti vlastně vychovala, zaslechl ve své mysli.

Stali se z nich bohabojní lidé. Měl by jí být vděčný. A znovu slyšel pana Masoniho: Takový poklad vám už Bůh nemusí svěřit. – Je to tak. Všichni okolo vidí, jak mě Bůh bohatě odměnil, jen moje oči byly slepé a uši hluché, povzdychl si v duchu. Cítil, že skála, kterou měl místo srdce, měkne, a jeho pohled na Zitu se na-prosto změnil.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

Pondělí 31. 3. 2025

6:05 Biblická studna: S doc. Ing. Bohdanem Hrob-
něm, PhD., M.A. **7:05** Harfa Noemova: Mladí a jejich
violoncelly (PCQ) I. **7:25** Život podle Emily **8:10** Zprávy
z Říma **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Léčba
i naděje v srdci Afriky **9:25** Outdoor Films s Markem
Novotným: Na vrcholech pěti osmitisícovek **11:00** Voda pre
Madagaskar **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple
Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Příběhy odvahy
a víry: Otec a syn: A Bůh řekl Abrahámovi... **13:20** Honduras
– Předtím, než odejdou **14:00** Na startu **14:25** V pohorách
po horách: Malý Rozsutec – Malá Fatra **14:35** Noční uni-
verzita: Ak. soch. Petr Váňa – Příběhy soch **16:05** Výpravy
do divočiny: Chráníme mořské želvy **17:05** Outdoorová
videa Štěpána Dvořáka: Moravský Krumlov – údolí Oslavy
– Třebíč **17:20** Biskup Barnáš – In apostolica succes-
sione [P] **18:00** Sedmihlášky (66. díl): Dyž jsem plela len
18:05 Příběhy Starého zákona: Prorok Eliáš **18:12** Náš
Valášek z Horní Lidče **18:30** Rangers na Mohelnickém do-
stavňníku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek
a jeho kreslený svět: Nebojte se strachu **19:40** Viděli
jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Bohém s Bohem: Jakub
Železný [P] **21:15** Moudrost mnichů: Fungující rodina
21:30 The Elephangelist – Příběh Čecha, který mění osudy
zvířat v Africe **22:00** Poutníci naděje **23:05** Danica a její
příběhy **23:35** V souvislostech **0:00** Nebojte se...: Ptejte se
kněze **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 1. 4. 2025

6:05 Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta **7:10** Outdoor
Films s Tomášem Vaňourkem: Cesta vody **8:45** Viděli jsme
9:00 Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Mezi pražci:
Březen 2025 **10:20** Toulky po Slovensku – Kremnica
10:35 Noční univerzita: O radosti, víře a riziku při evan-
gelizaci **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple
Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Obnova objektu
Libušín po požáru **13:20** Ján Miho – heligonkář a folklo-
rista **14:00** Dobrodružství před kamerou **15:00** V poho-
rách po horách: Koprovník štít ve Vysokých Tatrách
15:10 Pěšáci víry: Otec Ivan **16:00** Muzikanti, hrajte:
Holóbkova mozeka **17:05** Příroda kolem nás: Volavka
popelavá. Orel mořský. Večeře na Travinách. [P]
17:21 Bačkorám navzdory: Lubor jede na výlet **17:35** Zrnka
naděje **18:00** Sedmihlášky (66. díl): Dyž jsem plela len
18:05 Příběhy Starého zákona: Pomazání Elizea na pro-
roka **18:10** Cirkus Noeland (24. díl): Roberto, Kekulín a Bílá
paní **18:30** Můj chrám: Kristina Koldinská, právnička a VŠ
pedagog, v kostele sv. Štěpána v Praze **18:55** Hovory
z Rekovic: Milan Švihálek **19:15** Pokoj vám!: Modlitba
za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Madam závist
19:40 Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj pís-
ničku [L] **21:10** Moudrost mnichů: Rozvod **21:25** P. Vojtěch
Kodet – Postní obnova: Uzdravení slepce (Jan 9,1–41)
22:05 Terra Santa News: 26. 3. 2025 **22:25** Má vlast:
Hustopeče nad Bečvou **0:00** Poutníci času: Se sestrou
Marií Goretti Drímalovou **0:25** Železné hory **1:00** Noční
repríza dopoledních pořadů.

Středa 2. 4. 2025

6:05 Biblická studna: S Alexandrem Flekem **7:05** Jan
Pavel II. v České republice **8:50** Viděli jsme **9:00** Generální
audience papeže Františka [L] **10:00** Má vzpomínka
na Jana Pavla II.: P. Prokop Siostrzonek O.S.B. **10:10**
Kopeček plný oveček **11:20** Má vzpomínka
na Jana Pavla II.: ThLic. Prokop Brož, Th.D. **11:30** Živě
s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P]
12:50 Má vzpomínka na Jana Pavla II.: Hanna Suchocka
12:55 Jan Pavel II. na Velehradě 1990 **13:20** Plody

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Međuzgorje **14:00** Za obzorem: 20. výročí úmrtí Jana
Pavla II. [L] **14:35** Má vzpomínka na Jana Pavla II.:
Kardinál Miloslav Vlk **14:40** Cvrlikání SPECIÁL: Spirituál
kvintet **16:05** V pohorách po horách: Šipska Fatra
16:20 Bohém s Bohem: Jakub Železný **17:30** Terra Santa
News: 2. 4. 2025 [P] **18:00** Sedmihlášky (66. díl): Dyž
jsem plela len **18:05** Příběhy Starého zákona: Elizeus
a Naman **18:11** Stryček Emu: Svätý Jan Pavel II. **18:25** Má
vzpomínka na Jana Pavla II.: P. Vojtěch Kodet, O. Carm.
18:30 Viděli jsme **18:35** Z pokladů duše: P. Vítězslav
Řehulka – Jan Pavel II. **18:40** Přejeme si... **19:00** Hospodin
v divadle: Most, Městské divadlo [L] **20:35** Buon giorno
s Františkem [L] **21:05** Jan Pavel II. a pád komunismu
22:40 Za obzorem: 20. výročí úmrtí Jana Pavla II.
23:15 Má vzpomínka na Jana Pavla II.: P. Jan Žaluda,
SDB **23:20** Noční univerzita: Jsi Boží! Františkánská misie
městská, běžná i žebřavá [P] **0:40** Generální audience pa-
peže Františka **1:00** Příběhy odvahy a víry: Otec a syn:
A Bůh řekl Abrahámovi... **1:30** Noční repríza dopo-
ledních pořadů.

Čtvrtek 3. 4. 2025

6:05 Hrdinové víry (10. díl): Křesťanský politik Jaroslav
Cuhra **7:10** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh
65 km: Údolí Oslavy **7:35** Zrnka naděje **7:50** Terra Santa
News: 2. 4. 2025 **8:10** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova:
Uzdravení slepce (Jan 9,1–41) **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě
s Noe [L] **9:15** Příběhy psané vínem – Ferdinand Fussmann
9:40 Hadí safari v Ugandě **10:25** Poutníci naděje **11:30** Živě
s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední mod-
litba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli
jsme [P] **12:50** Poklad z Jelínkova domu **13:02** Blahořečení
Tita Zemana **13:30** Generální audience papeže Františka
14:00 Do varu s Maxem Kašparů: Krize vztahů **14:20** Svatá
Kateřina Labouré: Tichý posel Lásky **15:10** Klapka:
S Lenkou a Alenou Krejčovými **16:20** Outdoor Films
s Tomášem Vaňourkem **18:00** Sedmihlášky (66. díl):
Dyž jsem plela len **18:05** Příběhy Starého zákona: Tři
mládenčí v ohnivě peci **18:15** Ovečky: 5. neděle postní
18:35 Rádost – Sestra Lucia **18:50** Vzpomínky na mis-
tra Martina Benka [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:35 Dědek a jeho kreslený svět: Lesk a bída fantazie
19:40 Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Benefiční kon-
cert: Lepší oči pro Noe **22:15** Pod lampou [P] **0:20** Kouzlo
Vysoké nad Kysou **0:55** Kaplani naděje: P. Václav
Tomiczek **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 4. 4. 2025

6:05 Biblická studna: S Lukášem Klímov **7:10** Kmochův
Kolín 2019: Monsterkoncert blok B a FINÁLE **8:05** Plnou
parou do srdce Beskyd **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě
s Noe [L] **9:15** Ostravské kulturní stopy – Počátky bib-
liofilství v Ostravě **9:40** Bohém s Bohem: Jakub Železný
10:50 Biskup Barnáš – In apostolica successionione
11:30 Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední
modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:45 Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Nicu
15:00 Toufarova křížová cesta **16:30** Příroda kolem nás:
Narození zebry Grevyho. Vlha pestrá. Jaro v okolí města.

16:45 Zachraňme kostely: Kostel sv. Máří Magdalény
v Krasíkově **17:05** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka –
Volné potápění v zatopeném Mašovickém lomu **17:10** Buon
giorno s Františkem **18:00** Sedmihlášky (66. díl): Dyž
jsem plela len **18:05** Příběhy Starého zákona: Daniel a lvi
18:12 Ztracená ovečka **18:20** V pohorách po horách: Stolová
hora v oblasti Pálavských vrchů **18:30** Mezi pražci: Březen
2025 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Setkání:
Karel Smetana – kaple sv. Cyrila a Metoděje v Haňovicích
u Litové **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Empatie neza-
bije **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova
pošta: Duben 2025 [L] **21:30** Poletuchy: Na skok do Lázní
22:15 Folkové prázdniny 2016 **22:55** Dobrodružství před
kamerou **0:35** Irák – Země světců a mučedníků **1:00** Noční
repríza dopoledních pořadů.

Sobota 5. 4. 2025

6:05 Hrdinové víry (11. díl): P. František Šilhan SJ
7:05 Duchovní malby: Svatí **7:30** Hovory z Rekovic:
Jaroslav Kneisl **7:45** Tiché hrozby – Krajina v pohybu
8:15 Turzovka **8:40** Sedmihlášky (66. díl): Dyž jsem
plela len **8:45** Ovečky: 5. neděle postní **9:00** Cirkus
Noeland (24. díl): Roberto, Kekulín a Bílá paní **9:20** Stryček
Emu **9:40** Viděli jsme **9:45** S chutí přes práh: Komunita bratří
Společnosti sv. Vincenta de Paul v Dobrušce **10:05** Majos
10:35 Velehradská zastavení: Díl 1. – Unionistické kongresy
10:45 Jsem N: Věrnost **11:00** Poutníci času **11:20** ARTBITR
– Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus
Domini [P] **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Pod lam-
pou **14:35** Jak potkávat svět: S Michaelou Fukačovou
16:10 Naše děti: Rožnovské slavnosti 2017 **17:10** Múzy
církevních škol: Střední škola svatě Anežky České, Odry
17:30 Magazín Mary's Meals **18:00** Zamyšlení Tomáše
Halíka: 5. neděle postní [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry:
Akademik Boris Rauschenbach: Žiji na sklonku století
18:50 V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:35 Jak rostou orchideje [P] **19:40** Dědek a jeho kreslený
svět: Byt sám sebou **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán:
S Tomášem Töpferem [P] **20:50** Láskou [P] **21:15** Hlubinami
vesmíru s dr. Soňou Ehlerovou: Galaxie a mezihvězdná
hmota, 2. díl [P] **22:00** The Chosen II. (2. díl): Viděl jsem
tě **23:05** Galicijský poutník **23:55** Letem jazzem (10. díl):
Na lehkou notu aneb Život jazzmana **1:05** Noční repríza
dopoledních pořadů.

Neděle 6. 4. 2025

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **6:50** Filipíny
– Tajfun Haiyan **7:30** Kaplani naděje: Dagmar Sližová
7:40 Můj chrám: Ivo Slavotínek v Bazilice Navštívení
Panny Marie na Svatém Kopečku **8:00** V pohorách
po horách: Brestová – Roháče **8:10** Svedectvá života:
Sr. Ludovika Cabadajová DKL – Lokka **8:20** Zamyšlení
Tomáše Halíka: 5. neděle postní **8:45** Benefiční koncert:
Lepší oči pro Noe **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L]
11:40 Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce
Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme
5+ [P] **13:05** Muzikanti, hrajte: Valáška **14:15** Křížová cesta
rodin **14:35** Hlubinami vesmíru s dr. Soňou Ehlerovou:
Galaxie a mezihvězdná hmota, 2. díl **15:15** Láskou
15:35 Dokořán: S Tomášem Töpferem **16:20** P. Vojtěch
Kodet – Postní obnova: Vzkříšení Lazara (Jan 11,1–45)
16:55 Sedmihlášky: Smrtná neděle **17:00** Ovečky: 5. ne-
děle postní **17:15** Cirkus Noeland (15. díl): Roberto, Kekulín
a detektiv **17:40** Stryček Emu [P] **18:00** Benefiční kon-
cert pro Ukrajinu [L] **19:35** V pohorách po horách: Vysoký
kámen a Havlova hora v České Kanadě **19:45** Přejeme si...
20:05 The Chosen II. (2. díl): Viděl jsem tě **21:10** Matka
Petra od svatého Josefa **22:55** Yiddish Glory (Kanada/
Rusko) **23:55** Viděli jsme 5+ **0:20** Polední modlitba
Sv. otce Františka **0:35** Pěšky hezky česky: Svatojakubská
cesta **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 31. 3. o 19:00 hod.: Svätá omša spojená s duchovnou obnovou „Nauč nás odpúšťať“

Priamy prenos svätej omše, ktorá je spojená s televíznou duchovnou obnovou na tému: Odpustenie v rodine. Celebruje a duchovnú obnovu vedie Mons. Nicola Girasolli, apoštolský nuncius.

Utorok 1. 4. o 20:25 hod.: Tajomstvá Vatikánu (Kaplnka počiatku i konca)

V tejto časti sa oboznámime s najväčším reštaurátorským projektom, ktorý Vatikán podnikol: reštaurovaním fresiek v Sixtínskej kaplnke.

Streda 2. 4. o 15:15 hod.: Svätá brána otvorená

Objavme tajomstvá Svätej brány v bazilike sv. Petra, symbolu Krista a jubilejného roka milosti. Mons. Jozef Halko nás prevedie jej reliéfmi s duchovným poslanstvom.

Štvrtok 3. 4. o 16:35 hod.: Tvorivo (Na púšť)

Počas pôstu sme pozvaní vykročiť na púšť. Tvorivo sa pozrieme na jednoduché pôstne pokrmy a vyrobíme si svetelný box na maľovanie pieskom.

Piatok 4. 4. o 15:30 hod.: Krížová cesta Kríževac

Modlitba pobožnosti krížovej cesty.

Sobota 5. 4. o 11:00 hod.: Národná púť Slovákov v Ríme

Priamy prenos svätej omše z baziliky sv. Petra vo Vatikáne.

Nedeľa 6. 4. o 13:05 hod.: Na tónoch vďačnosti

V relácii Na tónoch vďačnosti chceme zahrať a zaspomínať si na tých, ktorí slávia životné jubileum, alebo tých, ktorým chceme prejať vďaka za ich pomoc a príklad.

CINELUX – sobota 5. 4. 2025: Film / Boh nie je mŕtvy, 2. časť

Keď stredoškolskej učiteľke položia v triede otázku o Ježišovi, jej odpoveď ju dostane do veľkých problémov.

BREVIÁR PRO LAIKY

29. BŘEZNA – 5. DUBNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 30. 3.		PO 31. 3.		ÚT 1. 4.		ST 2. 4.		ČT 3. 4.		PÁ 4. 4.		SO 5. 4.			
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301		
Antifony	363	405	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	363	406	367	410	370	414	373	418	377	422	380	425	384	429		
Antifona k Zach. kantiku	363	406	367	411	371	414	374	418	377	422	381	426	384	430		
Prosby	364	406	367	411	371	414	374	418	377	422	381	426	384	430		
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	385	430		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	364	407	368	412	371	415	375	419	378	423	381	427	385	430		
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	385	430		
Nešpory:																
	SO 29. 3.															
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298	268	297
Antifony	361	404	365	408	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	386	432
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	361	404	366	409	369	413	372	416	376	420	379	424	382	428	386	432
Ant. ke kant. P. M.	362	405	366	409	369	413	373	417	376	421	379	424	383	428	387	433
Prosby	362	405	366	409	370	413	373	417	376	421	379	425	383	428	387	433
Záv. modlitba	364	407	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	389	435
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Nedeľa 30. 3. – 4. nedeľa postní

1. čt.: Joz 5,9a.10–12
 Ž 34(33),2–3.4–5.6–7
 Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
 2. čt.: 2 Kor 5,17–21
 Ev.: Lk 15,1–3.11–32

nebo čtení z cyklu A:

1. čt.: 1 Sam 16,1b.6–7.10–13a
 Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
 Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
 2. čt.: Ef 5,8–14
 Ev.: Jan 9,1–41

Pondělí 31. 3. – ferie

1. čt.: Iz 65,17–21
 Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b
 Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)
 Ev.: Jan 4,43–54

Úterý 1. 4. – ferie

1. čt.: Ez 47,1–9.12
 Ž 46(45),2–3.5–6.8–9
 Odp.: 8 (*S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí.*)
 Ev.: Jan 5,1–3a.5–16

Středa 2. 4. – připomínka sv. Františka z Pauly

1. čt.: Iz 49,8–15
 Ž 145(144),8–9.13cd–14.17–18
 Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)
 Ev.: Jan 5,17–30

Čtvrtek 3. 4. – ferie

1. čt.: Ex 32,7–14
 Ž 106(105),19–20.21–22.23
 Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)
 Ev.: Jan 5,31–47

Pátek 4. 4. – připomínka sv. Izidora

1. čt.: Mdr 2,1a.12–22
 Ž 34(33),17–18.19–20.21+23
 Odp.: 19a (*Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce.*)
 Ev.: Jan 7,1–2.10.25–30

Sobota 5. 4. – připomínka sv. Vincence Ferrerského

1. čt.: Jer 11,18–20
 Ž 7,2–3.9bc–10.11–12
 Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože, k tobě se utíkám.*)
 Ev.: Jan 7,40–53

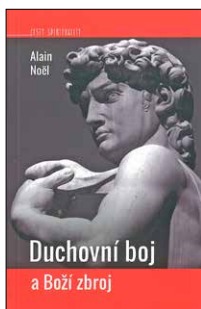
PRO ŽIVOT S BOHEM

VELIKONOČNÍ PROMLUVY I
Svatý Augustin • Překlad z latiny Pavel Koronthály a David Vopřada • Úvodní studie a komentář David Vopřada
 Odpovědná redaktorka *Dagmar Kopecká • Recenzenti doc. Róbert Horka a doc. Pavel Kopeček*

První díl plánovaného dvoudílného vydání velikonočních promluv svatého Augustina (354–430). Tento svazek obsahuje soubor promluv, které hipponský biskup pronesl pravděpodobně mezi velikonočním triduem a koncem velikonočního oktávu. V úvodní studii jsou pak popsány hlavní linie vývoje židovského slavení Pesachu a křesťanského slavení Velikonoc ve starověku a dále způsob, jak se Velikonoce slavily v Augustinově církvi severoafrického města Hippo Regius.

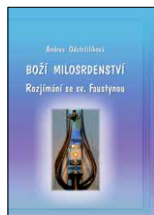
Krystal OP • Váz., 135x210 mm, 248 stran, 320 Kč

DUCHOVNÍ BOJ A BOŽÍ ZBROJ
Alain Noël • Z francouzštiny přeložila Tereza Hořinová • Redakce Kristýna Jelínková a Kateřina Lachmanová

Téma knížky se dotýká každého křesťana, vlastně i každého člověka; nelze se mu vyhnout. Otázka zní, zda bojujeme „dobrý boj“, o němž mluví apoštol Pavel, nebo spíš nějaké svoje války a půtky: sami se sebou, se svými emocemi, ambicemi, s lidmi kolem sebe či s větrnými mlýny... Ono totiž dobře rozlišit, jaký boj nevzdávat a z jakého naopak vycouvat, a k tomu ještě umět zacházet s duchovní zbrojí, není jen tak.

Paulínky • Brož., 115x175 mm, 208 stran, 269 Kč

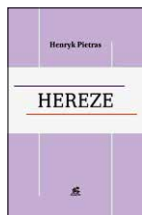
BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ • ROZJÍMÁNÍ SE SV. FAUSTYNOU

Andrea Odstrčilíková • Fotografie archiv Kongregace sester Matky Božího milosrdenství v Krakově a Dvoře Králové

Rozjímání uvedená v této knize vznikala průběžně v letech 2005–2015. Jsou určena především k oslavě Svátostného Krista a k prohloubení úcty k Božímu milosrdenství. Citace pocházejí z Písma svatého a z *Deníčku* sv. Faustyny, antifony jsou převzaty z litanií, z *Deníčku* sv. Faustyny a z Denní modlitby církve.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 190 stran, 169 Kč

VZDĚLÁVÁNÍ VE VÍŘE

HEREZE

Henryk Pietras • Z polštiny přeložil Jaroslav Šubrt • Revize překladu řeckých a latinských pramenů Pavel Dudzík • Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká

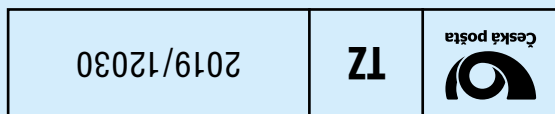
Autor se v této knize věnuje herezím z prvních staletí církve. Upozorňuje, že ačkoli byly tyto hereze odsouzeny, nevědomost či zkseslování a odmítání pravdy, které stály v jejich základech, často přetrvávají do dnešních dní a neblaze ovlivňují víru a duchovní život věřících. Autor se proto zaměřuje především na ty hereze, které zůstávají dodnes živé, ať již v populárních názorech, náboženských představách, či myšlenkových schématech. Postupně pojednává o trinitárních herezích, o herezích popírajících buď Kristovo božství, nebo lidství, o herezích týkajících se spásy a eklesiálních herezích. Ukazuje, jak je v boji s herezemi důležité nejen neustálé vzdělávání se ve víře, ale také a především živý vztah s Bohem, založený na důvěře a pokoře, a spolupráce s jeho dary a milostmi.

Krystal OP • Brož., 112x176 mm, 128 stran, 160 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.